

Ižanga

*Elkis taip, tarsi viskas, ką darai, būtų išties svarbu ir reikšminga.
Nes taip ir yra.*

WILLIAM JAMES

Gerai nežinojau, kas mane pažadino: riksmas ar šalimais stovintis stambokas vyras, šiaip ar taip, pabudau vidury nakties. Tą akimirką ir supratau, jog sprendimas miegoti nelabai maloniose Pitsbergo gatvėse buvo ne itin išmintingas. Vis dėlto dažnai atsitikdavo taip, kad priėmęs patį blogiausią sprendimą aš patirdavau pačių nuostabiausių išgyvenimų. Taręs „taip“ nuotykiams (ypač beprotiškiems), išgyvenau nuostabiausias, širdį stipriau plakti verčiančias, sielą atveriančias gyvenimo akimirkas.

Apsidairiau po purviną, kramtomąją gumą aplipusį šaligatvį, ant kurio buvau pakviestas miegoti. Tonis, mano naujasis draugas ir šeimininkas, taip pat pabudo, nes Ričardas – žmogus, vaikštinėjantis tarp mūsų laikinų lovų, – šūkavo:

– Aš nesijaučiu čia saugus!

Į Pitsbergą atvykau vos prieš kelias valandas. Kišenėse švilpavo vėjai ir turėjau pasikliauti vien svetimų žmonių gerumu, tikėdamasis iš jų maisto, pastogės ir degalų, kad galėčiau apkeliauti pasaulį. Teisingai, *pasaulį*. Visą dieną ieškojęs vietos apsistoti, patraukiau į vietinį parką – tokiuose senyvi vyrai paprastai žaidžia šachmatais, o jaunesni pardavinėja narkotikus. Bet Tonio negalėjai priskirti nei prie vienu, nei prie kitų. Jis buvo tiesiog geras vyrukas, išgyvenantis sunkų laikotarpį. Kai jo paklausiau, ar galėčiau pas jį praleisti šią naktį, jis liūdnai nusišypsojęs atsakė:

– Galėtum, jei tik aš nebūčiau benamis.

Štai kaip prabudau vidury nakties gatvėje, lietui lyjant, nepažįstamajam stovint prie manęs ir šaukiant, kad jam čia nesaugu. Bet jis nebuvo vienišas. Aukščiau užsitraukiau nutriušusią antklodę norėdamas apsisaugoti nuo nemalonios vėsos. Jaučiausi pavargęs, sušalęs ir, reikia pripažinti, gerokai išsigandęs. Tą akimirką būtumėte galėję su filmavimo kamera pritraukti arčiau mano veidą ir išgirsti mane mintyse klykiant: „Kodėl, po galais, aš tai darau?“

Beje, tai visai neblogas klausimas. Dalykas tas, kad tuo metu išgyvenau egzistencinę krizę. Ir ji buvo ne pirmoji ir net ne antroji mano gyvenime. Rodos, aš jas patiriu tokiu dažnumu, kaip kiti žmonės moka mokesčius. Maždaug kartą per metus mane nutvilko jausmas, kad nors išoriškai gyvenimas atrodo tiesiog rožinis – esu sveikas, pasiturintis, turiu draugų, – jo viduje vis tiek niūru ir tamsu.

Jau prabėgo keleri metai nuo tada, kai patyriau pačią didžiausią iš visų savo egzistencinių krizių. Matot, aš buvau visai kitoks žmogus. Gyvenau Londone ir sėkmingai dirbau brokeriu šeimos versle. Deja, nejučiau jokio įkvėpimo, buvau prislėgtas, pačiu tamsiausiu laikotarpiu, kad ir kaip sunku tai pripažinti, mane kamavo net savižudiškos mintys. Pats sau atrodžiau beviltiškas, o pasaulis, kurį vadinau savo namais, regėjos dar beviltiškesnis. Tada atsitiktinai pamačiau filmą „Motociklininko dienoraštis“ apie įkvepiančią Če Gevaros (*Che Guevara*) kelionę per Pietų Ameriką, kai jis buvo visiškai priklausomas nuo sutiktų nepažįstamųjų geranoriškumo. Šio žmogaus istorija nušvietė mano kasdienį gyvenimą.

Tai buvo romantizuotas pasakojimas apie legendinio revoliucionieriaus ryšį su žmonėmis. Gyvenimą ir jo tyrinėjimus. Kubos vyriausybės perversmui dar nebuvau pasiruošęs, bet išties troškau pradėti kokią nors revoliuciją. Norėjau sukilti prieš iš anksto nulemtą ir sutvarkytą savo paties gyvenimą. Če Gevara buvo žmogus, įgyvendinęs savo svajonę, tapęs są-

moninga ir visiškai *laisva* asmenybe. Tokiu žmogumi norėjau būti ir aš. Vos tik ekrane prabėgo filmo kūrėjų sąrašas, supratau, kad kažkas manyje neatšaukiamai pasikeitė. Če Gevara man tapo įrodymu, kad mūsų nedidelė kelionė Žemėje nėra tokia jau beprasmė ir nereikšminga. Tikrai ne.

Per kelias savaites sukaupiau drąsos pakilti iš sąstingio. Atsisakiau patogaus gyvenimo, nes norėjau keliauti po pasaulį. Šio pasiryžimo viršūnė buvo kelionė per Ameriką vos su penkiais doleriais kišenėje per dieną, kliaujantis nepažįstamų žmonių dosnumu. Galiausiai pradėjau vesti savo pirmą televizijos laidą ir parašiau knygą „Nuostabūs niekieno nuotykių“*. Palikau šaltas, niūrias Londono gatves ir persikėliau į Los Andželą – svajonių miestą. Tam tikra prasme aš įgyvendinau savo svajonę. Ar bent jau dalį jos: turėjau mielą širdies draugę (Liną), labai draugišką šunį (Vinstoną) ir mėgstamą darbą. Maniau, kad egzistencinė krizė pagaliau įveikta, bet ji, ko gero, tik pamainė veidą.

Nors ir iškeliavau į pasaulį, pakeičiau savo gyvenimą, parsivežiau daug puikių istorijų, dalis manęs vis tiek liko užspeista į kampą. Jaučiausi taip, lyg kasryt pabusčiau tam, kad gyvenčiau kažkieno kito gyvenimą, dirbčiau kito žmogaus darbą. Ir vėl dėvėjau seniai man pažįstamą kaukę.

Turėjau visą jų kolekciją. Visi jų turime. Nesvarbu, ar esate jauna mamytė Belizo džiunglėse, ar verslininkas Manhataną gatvėse, mes visi iš anksto žinome, koks turėtų būti mūsų gyvenimas. Tik vėliau patys įkliūname į šio supratimo spąstus. Atsisakome vaikystės svajonių arba pakeičiame jas saugesnėmis, brandesnėmis. Ir aš toks pat. Net ir atsikratęs savo pirmos kaukės Londone – neva teikusios saugumo – ir apkeliavęs Ameriką su penkiais doleriais per dieną, supratau, kad giliai many slypi dar daug kitų kaukių. Ir štai vieną popietę žingsniuojant Holivudo bulvaru mano gyvenimas vėl pasikeitė...

* *Amazing Adventures of a Nobody* (čia ir kitur – vertėjos pastabos).

Papietavęs ėjau atgal prie savo automobilio, kai tai nutiko. Tolumoje lingavo palmės, saulė kaitino žvaigždėmis nusagstyta šaligatvį, tada aš ir pamačiau jį. Žmogus suodinu veidu sėdėjo prie su kaupu prikrauto parduotuvės vežimėlio, ant galvos buvo užsimaukšlinęs nešvarią beisbolo kepuraitę, mūvėjo suplėšytai džinsais. Rankose benamis laikė plakatą, kurį pamatęs sustojau kaip įbestas. Kai kurie žmonės tokias akimirkas vadina lūžio tašku. Aš vienas iš jų. Visada aiškiai suvokiu, kai tai nutinka. Atrodo, tartum visas pasaulis sustotų, garsų, žodžių, automobilių ir gyvenimo orkestras nuščiūtų iki tylaus gaudesio, ir toji akimirka taip įsirėžia atmintyje, kad paskui visada ją jaučiu labai aiškiai po savo oda. Visiškai atsipalaidavau perskaitęs užrašą benamio plakate: „Geriausias vaistas yra gerumas.“

Matote, kai gauni viską, ko *manai* noris, nutinka labai juokingas dalykas. Užsinori daugiau! Bet aš nenorėjau daugiau pinigų ar daugiau šlovės. Per nuostabias keliones jau anksčiau supratau, ką reiškia iš tiesų pajusti ryšį su žmonėmis. Iki tol niekada nemaniau, jog tai įmanoma. Aš susidraugavau su kitais. Užmezgiau daug nuoširdžių, tvirtų draugysčių. Mus siejo gerokai daugiau nei vien gyvenamoji vieta ar darbas. Tai buvo draugystė dviejų žmonių, mėginančių išgyventi šiame beprotiškame pasaulyje. Išgyventi kartu.

Supratau, kad man trūksta to, dėl ko čia ir atsidūriau: bendravimo su žmonėmis gerumo kalba. Aš turiu omenyje ne vien kokį nors nepaprastą, gyvenimą keičiantį gerumą, tokį, kai sakai: „Oho, nejaugi tai iš tiesų nutiko?“ Turiu omenyje tylų kuždesį, užuominas, atsiveriančias kasdien, kai tik žmonės nusimeta kaukes ir atveria širdis. Ši gerumo upė teka kiekvieno iš mūsų širdyje, sujungdama mus vienus su kitais.

Gerumas yra ne tik vaistas. Tikrasis žmogiškosios bendrystės stebuklas slypi davimo ir priėmimo veiksmė. Tai nutinka, kai žmonės peržengia tokias nuobodžias, monotoniš-

kas nesąmones, kaip pokalbiai apie orą, darbas, ir atveria savo vidinį pasaulį – arba, kaip kiti sako, sielą – tam, kad sukurtų artimą tarpusavio ryšį ir pagytų. Norėjau dar daugiau tokių patyrimų. Daug daugiau. Ankstesnėje kelionėje per Ameriką supratau, kad nepažįstamajam pasirodžius mieste nutinka labai retas ir didingas stebuklas. Žmonės nori geriau vieni kitus pažinti, pajusti artimą ryšį. Tad nusprendžiau, jog nėra geresnio būdo dar kartą patirti šią magiją, kaip tik išsiruošus į naują geraširdiškumo misiją per pasaulį.

Stovėdamas tame Holivudo bulvare aš pravirkau. Iš tikrųjų. Paprastai vyrai taip neverkia, bent jau neverkia gatvėje vidury baltos dienos. Tai senos ašaros. Aš vėl verkiau dėl to, kad užaugau pasaulyje, kuriame žmonės stengiasi atsitverti vienas nuo kito sienomis, bendrauti šaltai ir santūriai, užuot puoselėję nuoširdžius santykius su kitais. Ir aš niekuo nesiskyriau nuo jų. Yra vienintelis būdas pasveikti nuo abejingumo – per kitus žmones. Tą akimirką viską aiškiai suvokiau. Priėjęs prie benamio su tokiu išvalgiu užrašu padėjau jam į aptriususią kepurę du banknotus po 20 dolerių. Toks paprastas *aukajimo* veiksmas leido man pajusti tai, ko jau daug metų nejutau: bendrumą su kitu žmogumi. Aišku, aš džiaugiausi gerais santykiais su artimaisiais – savo drauge, šeima, bendradarbiais, – bet man vis tiek trūko to gilaus, neperprantamo jausmo, kad su kitu žmogumi galiu būti *viena*. Vyras gatvėje nusišypsojo man. Aš taip pat jam šyptelėjau. Ir nuskuobėjau namo tiksliai žinodamas, ką turiu daryti.

Sakydamas „nuskubėjau“ iš tikrųjų turiu omenyje, jog šliaužiau vėžlio greičiu, įstrigęs didžiulėje Los Andželo spūstyje. Bet yra ir geroji tokio klaikaus eismo pusė: atsiranda laiko pamąstyti. Tada ir parengiau planą. Supratau: pirmoji mano kelionė per Ameriką buvo skirta gerumui *gauti* (juk buvau sau skyręs vos penkis dolerius per dieną), bet kitoje išvykoje vien pačiam gauti jau nepakaks. Šįkart viskas turi sukintis ratu: privalau *siūlyti* gerumą, ne tik jo tikėtis iš kitų.

Kai pagaliau ištrūkau iš pragariškų spūsčių, jau buvau nusprendęs su senoviniu motociklu apkeliauti visą Žemės rutulį. Kaip Če Gevara. Motociklo reikės su priekaba, nes niekad nežinai, kam gali prireikti tavo pagalbos. Jis bus geltonas. Taip, geltonas. Nes geltoni motociklai atrodo labai šauniai. Neturėsiu pinigų nei maisto, nei vietos apstototi. O sudėtingiausias dalykas kelionėje – neturėsiu degalų. Iš karto apsisprendžiau niekad nepriimti pinigų. Žmonės galės pasiūlyti man maisto ir pastogę, bet ne pinigų, už kuriuos pats galėčiau tai įsigyti. Neieškosiu nemokamos kelionės, norėsiu ja su kuo nors dalytis.

Man toptelėjo, kad tikriausiai kuriu pirmą transporto priemonę, varomą išskirtinai žmonių geraširdiškumo. Kaip pastarąjį kartą keliaudamas per Ameriką ir prašydamas pagalbos užmezgiau nuoširdžių draugysčių su kitais žmonėmis, to tikėjau ir šįsyk. „Kam keisti sėkmės formulę?“ – klausiau savęs.

Bet per šią kelionę aš ne tik prašysiu kitų pagalbos. Būtinai atsidėkodamas pasiūlysiu ką nors ir savo geradariams. Ką nors tikrai svarbaus, nuo ko pasikeistų visas jų gyvenimas. Norėjau vėl susivienyti su pasauliu ir kaip nors, kad ir visai nepastebimai, padėti savo pasaulio broliams ir seserims atrasti ryšį vienam su kitu bei su pačiais savimi. Už man parodytą gerumą atsimokėsiu visiems sutiktiesiems savo pinigais. Niekas iš anksto nežinos apie tokius mano ketinimus. Nenorėjau, kad žmonės žinotų, jog už atsitiktinį gerumo poelgį jie gali ko nors tikėtis ir iš manęs. Ne taip viskas vyksta. Duodame ne tam, kad gautume. Dovanojame, nes to norime. Negalėsiu padėti visiems, kurie bus man malonūs ir draugiški, bet padėsiu tiek žmonių, kiek tik galėsiu. Ir stengsiuosi padaryti jiems ką nors išties reikšmingo ir nepaprasto.

Pagaliau pasiekęs namus užbėgau laiptais peršokdamas net per tris laiptelius. Įlėkęs į svetainę pamačiau savo merginą sėdinčią ant sofos su kompiuteriu ant kelių. Lina nusišypsojo

man ir, kaip dažniausiai nutikdavo būnant kartu su ja, aš atsipalaidavau, širdis liovėsi pašėlusiai daužytis.

Priėjau prie jos ir pats to nesuvokdamas atsiklaupiau ant vieno kelio.

– Mieloji, – prabilau, – turiu tau ką pasakyti.

Pamatęs, kaip sužibo jos akys, supratau, kad Lina tiki si daug didingesnio pasiūlymo. Pastaruosius kelis mėnesius (nuo tada, kai apsigyvenome kartu) ji pradėjo vis aiškiau užsiminti, jog laukia iš manęs tam tikro pasižadėjimo. Pažado, vesiančio prie išpareigojimo, vaikų ir gyvenimo, kurį amžinai praleisime kartu.

Amžinai.

Suvokęs, kad suklypęs ant kelio darau jai netinkamą užuominą, greitai atsistojau ir paskelbiau:

– Aš išvykstu į kelionę.

– Puiku, – pasakė ji ir greitai nususuko į kompiuterio ekraną, leisdama savo šviesiems plaukams apgaubti veidą, kad nepamatyčiau staigaus nusivylimo, aptemdžiusio jos akis. – Kur trauksi?

– Į Los Andželą.

– Mes ir esame Los Andžele. – Ji nusijuokė. – Važiuosi į maisto prekių parduotuvę?

„Dabar arba niekada“, – tariau sau mintyse.

– Ne visai. Važiuosiu iš Los Andželo į Los Andželą. Ruošiuosi senoviniu geltonu motociklu apkeliauti Žemės rutulį.

Kambaryje įsivyravo tyla.

– Mieloji, – prabilau šiek tiek sunerimęs dėl savo saugumo. Lina stipriai užtrenkė nešiojamąjį kompiuterį.

– Tu rimtai? – Jos veidas apniuko, ji ėmė maldauti: – Leonai, prašau pasakyti man, kad tai tik dar viena iš tavo kuoktelėjusių idėjų.

Taip, tai išties beprotiška mintis.

Dvejojau. Ar tikrai noriu rizikuoti savo santykiais, karjera dėl... gerumo?

– Aš kalbu labai rimtai.

Ji pradėjo verkti. Ir niekaip nesiliovė.

– Mieloji, turiu tai padaryti, – pradėjau jai aiškinti.

Aistra, kurios taip trūko mano gyvenime, vėl atgijo. Jaučiausi kaip Če Gevara, toje paskutinėje scenoje išvažiuojantis į kelionę, kuri visiems laikams pakeis jo ir daugelio kitų gyvenimus. Tai buvo noras ne tik pamatyti pasaulį, bet ir išsi-maudyti jo upėje.

– Kodėl?! – sušuko ji. – Nejau tau nepakanka tų ankstesnių egzistencinių šuolių nuo uolų?

– Na, pastarąjį kartą aš tai dariau dėl savęs.

Nutilau. Dar nebuvau iki galo to suvokęs, bet nenorėjau, kad šioje kelionėje svarbiausias būčiau aš pats. Tiesą sakant, man savęs jau buvo per daug. Troškau, jog tai būtų kai kas svarbesnio ir didingesnio. Norėjau, kad paliestų ir jus. Taip, *jus*.

Mus visus.

Stovėdamas ten ir mėgindamas paaiškinti savo merginai, ką tik įsikėlusiai pas mane gyventi, kodėl privalau išvykti, pamaniau, jog man jau nereikia revoliucijos *mano* gyvenime. Siekiau sukelti Če Gevaros revoliucinės dvasios bangas kitų gyvenimuose. Norėjau įteikti žmonėms tokias dovanas, kurios pakeistų juos taip, kaip gali pakeisti tik gerumas. Patyrę tokius pokyčius, jie perduotų deglą kitiems, apšviestų pasaulį per mūsų tarpusavio ryšius.

– Mano kelionė būtų tik pirma kibirkštėlė, – mėginau paaiškinti Linai.

Iš pradžių ji nieko neatsakė, o tai kėlė nerimą. Tiesą sakant, manau, kad nėra žemėje žiauresnės bausmės už tylą. Bet pagaliau Lina pakėlė akis ir uždavė man klausimą, kurio aš taip uoliai stengiausi nepaklausti savęs:

– Ak, Leonai, ar kada nors tu galėsi liautis bėgęs?

Atsakymo neturėjau.

Maždaug po valandos ašarų ir abipusių kaltinimų man pavyko įtikinti ją, kad nebūsiu maždaug pusmetį, tačiau laikas

pralėks labai greitai. Lina matė iš mano akių, o galiausiai suprato ir iš *mano* ašarų, jog man lemta išvykti į šią kelionę. Žinojau, kad kojos pačios mane ten neša. Tai jau buvo nebe pasirinkimas.

– Tik pasakyk man štai ką, – nusibraukusi ašaras paprašė Lina: – Kaip manai, ar kada nors galėsi jaustis laimingas... čia?

– Žinoma, – sąžiningai atsakiau.

Ji pažvelgė į mane ir atsiduso.

– Paklausk, aš didžiuojuosi tavimi, Leonai, kad trokšti pakeisti pasaulį. Tik viliuosi, jog kitą kartą norėsi tai daryti arčiau namų.

Pakeisti pasaulį? Regis, Lina kupina didelių lūkesčių.

Kad prasidėtų šis nepaprastas nuotykis, teko imtis logistikos – milžiniškos kiekvienos didelės svajonės kliūties. Reikėjo susirasti motociklą, kuris atlaikytų prastus kelius ir sunkius laikus, nes jų kelionėje tikrai pasitaikys. Nusprendžiau pavadinti jį Pirmuoju Gerumu, kuris, panašiai kaip ir prezidento lėktuvas*, taps ambasadoriumi visame pasaulyje... tik bus šiek tiek geltonesnis. Turėjau susidaryti maršruto aplink pasaulį planą, atliktinų darbų sąrašą. Taip pat reikėjo rasti būdą, kaip kirsti du vandenynus, keletą žemynų, kelias priešišškai nusiteikusias šalis vien su geltonu motociklu ir keliaujantis tik žmonių geraširdiškumu. Be to, privalėjau gauti daugybę vizų.

Tada iškilo nedidelis klausimas, *kaip* man keliauti. Ar temptis kartu televizijos komandą, kuri filmuotų mano išgyvenimus, ar pačiam fiksuoti savo nuotykius? Norėjau, kad kelionė būtų kuo asmeniškesnė, bet taip pat supratau, kiek daug žmonių būtų galima paveikti per televiziją. Nusprendžiau keliauti su komanda. Tik su viena sąlyga: jie nesikiš,

* *Air Force One.*

kol pats jų nepakviesiu stebėti įvykio arba gyvenimo, į kurį įžengiu. Norėjau keliauti vienas ir užmegzti ryšį su žmonėmis dar prieš fone pasirodant filmavimo kameroms. Komanda bus tyli mano kelionės pagalbininkė, tačiau ir liudininkė. Kaip ir jūs.

Tikiuosi, šiam nuotykiui pasibaigus pamatysite, kad geri poelgiai gali iš *tikrųjų* pakeisti pasaulį. Jūs susipažinsite su Tониu – benamiu, pamokiusiu mane, jog tikri turtai slypi ne piniginiuose, o mūsų širdyse. Pamatysite mano draugės iš Kambodžos drąsą. Jos gyvenimą nuniokojo liga, praradimai ir gamtos nelaimės. Susitiksime su gydytoju, kurio aistra tarnauti gražina vargšams regėjimą. Pamatysite, kaip vienas kupinas geriausių norų, bet turintis trūkumų, žmogus gali apkelti visą Žemės rutulį kliaudamasis tik kitų geraširdiškumu ir atgimti iš naujo. Yra ir daugybė kitų, kurių jūs *nepamatysite*: nepažįstamųjų, akimirkai tapusių draugais, greitai pralėkusių pro šalį, bet pasiūliusių man maisto, degalų ar kitų išteklių, kad galėčiau keliauti toliau.

Salmanas Rašdis (*Salman Rushdie*) rašo: „Norėdamas suprasti tik vieną gyvenimą, turi praryti visą pasaulį.“ Nebūtina apkelti visos Mėlynosios planetos, kad tai patirtum. Tereikia norėti *pamatyti* vienam kitą. Aš matau tave, o tu matai mane. Tada ir nukrinta kaukės, po kuriomis slepiame savo širdis. Ir sveikinamės vieni su kitais taip, kad mums nereikia nei žodžių, nei kaukių. Tad išsiruokime į šią gyvenimo kelionę ir kartu patirkime trumpą, bet gražų nuotyki.

Pirmas skyrius

*Leisdamas baimei užaugti didesnei už tikėjimą,
užkerti kelią savo svajonėms.*

MARY MANIN MORRISSEY

Ta akimirka visada būna prieš lemiamą momentą. Paskutinės šešiasdešimt sekundžių prieš aktoriui išeinant į sceną, kai jis užmiršta žodžius ir išpiltas prakaito klausia savęs, kodėl jam apskritai kilo mintis imtis vaidybos. Bet paskui jis pasirodo viešai ir giliai širdy žino: *tai* ir yra lemta jam atlikti.

Vakarą prieš išvykdamas ir aš ėmiau dvejoti, ar tikrai gerai darau išvažiuodamas iš Los Andželo. Darbas, santykiai, rutina – nors visa tai kartais verčia jaustis užspeistam į kampą, turi ir savų privalumų.

– Tai nevažiuok, – ramiai pasiūlė Lina, tačiau jos balse išgirdau įtampą, nors ji ir stengėsi atrodyti linksma.

Toks ir yra neigiamas kito žmogaus mylėjimo aspektas: visada žinai, ką jis arba ji galvoja. Arba bent jau manai žinąs. Tai nuskambėjo kaip nerūpestingas pasiūlymas, bet jame aš girdėjau: „Vesk mane dabar arba paliksiu tave amžiams.“

Nieko keisto, jog man nepavyko tapti aiškiaregiu, nes Lina – net ir nenorėdama, kad išvažiuočiau, – tikėjo mano svajonėmis. Tiesiog tuo metu aš to dar nesupratau. Po jos pasiūlymo sekė tai, ką dauguma žmonių vadina susipykimu, nors man labiau patinka frazė „smulkus nesutarimas“. Prieš eidami miegoti mes pamėginome susitaikyti, bet mano galvoje sukosi tik viena mintis: „Rytoj būsiu tik aš ir Pirmasis Gerumas.“